

[Jensen (Aale).]

slag om Støtte til Landbruget paa forskellig Maade, og vi har været stærkt inde paa Spørgsmaalet om en Akkordordning. Men jeg ved fra min politiske Virksomhed baade her inde i Rigsdagen og ude i Landet, at man i visse Kredse — man hører det navnlig, naar man kommer i Diskussion med Venstrepolitikere — siger: Nej, den Gæld, som Landbrugets Mænd har paataget sig, har de paataget sig frivilligt, og derfor bliver det deres egen Sag, hvordan de vil komme ud af den Situation, som de selv har været med til at skabe. Det kan lyde svært pænt og svært godt. Man siger endvidere, at Landbruget skal spare sig igennem og arbejde sig igennem. Men nu er vi kommet ind i en Situation, som Landbruget ikke kan arbejde sig igennem og endnu mindre spare sig igennem. Sparsommelighed er i sig selv, naar den anvendes med Fornuft, selvfølgelig god, og det kan være godt for den enkelte, som sparer, hvis Sparsommeligheden kan medføre, at han samler Penge til sig selv. Men hvis vi alle sammen sparer, tror jeg ikke, det bliver godt for Samfundet som Helhed. Hermed skal naturligvis ikke være sagt, at det ikke er godt at spare, men for vidd dreven Sparsommelighed kan ogsaa betyde fælles Fattigdom. Nej, *Økonomi* er et Ord, der er meget bedre, og det forekommer mig, at man her er inde paa det rette Spor, idet man netop er inde paa det økonomiske. Det kan ikke nytte, man siger, at man selv maa tage Konsekvensen af den Gæld, man har stiftet. Vi maa huske paa, at det var Samfundsordningen, der bevirkede, at man fik denne Gæld. Det var noget, som vi i sin Tid ikke alene var opmærksomme paa, men ogsaa stærkt pegede paa, baade i Rigsdagen og andre Steder, at de høje Priser, vi den Gang fik for vore Landbrugsprodukter, til sin Tid vilde medføre en Katastrofe for Landbruget. Desværre viser det sig i alt for høj Grad, at vi har haft Ret. Det nytter ikke, at Lovgivningsmagten henviser til, at man selv maa klare Grejerne, naar Lovgivningsmagten nu en Gang ikke kan sige sig fri for et vist Medansvar her. Derfor er det Lovgivningsmagtens Pligt at mildne Krisen mest muligt. Og her vil jeg sige, hvad jeg tidligere har sagt, at hurtig Hjælp er dobbelt Hjælp. Hvis man havde fulgt de Vink, der kom fra vor Side, i Tide, vilde Krisen ikke være blevet saa stor, som den er i Øjeblikket.

Vi havde den Glæde for 2 eller 3 Aar siden, at den daværende Landbrugsminister fremsatte et Forslag med et lignende

Formaal som det Forslag, der foreligger til Behandling her i Dag, og jeg fandt den Gang Anledning til at rose den daværende Landbrugsminister, fordi han endelig var kommet i Bevægelse, selv om det kun var ganske smaa Skridt, han tog, og havde indset, at noget kunde det dog maaske være rimeligt at gøre. Ganske vist har det Forslag, som blev til Lov, ikke været brugt, og man kan let nok se, hvorfor det ikke har været brugt, nemlig fordi det var uhandleligt. Loven kunde ikke bruges af mange forskellige Grunde, som jeg dog ikke skal trætte det høje Ting med at nævne; de blev nævnt i sin Tid. En Kendsgerning er det, at den saa godt som ikke er brugt. Nu foreligger altsaa dette Lovforslag, og jeg tror, det er affattet paa en ikke saa lidt bedre Maade.

Naar der nu af Venstres Ordfører gøres Indvendinger mod forskellige Grundprincipper i Lovforslaget, bl. a. at vedkommende Laantager skal stille Kaution for $\frac{1}{4}$ af Beløbet, kan jeg ikke forstaa, at den Tale kan komme frem fra Venstres Side. For hver Gang, vi har drøftet Spørgsmaalet om Oprettelse af nye Hjem med den forrige Landbrugsminister, har jeg stadig slaaet til Lyd for, at man skulde stille Midler til Raadighed, saa at disse Folk kunde komme i Gang, og jeg har paavist, hvordan man skulde bære sig ad, men den daværende Landbrugsminister har Gang paa Gang svaret, at de Mennesker, som ikke kan skaffe sig Penge ved Kaution, ved Laan i Sparekasser eller paa anden Maade, skal man ikke hjælpe. Det har været Grundtonen i hans Tale, og nu kommer til stor Forbavselse for mig den samme Landbrugsminister som almindeligt menigt Medlem af det andet høje Ting og kritiserer, at der skal skaffes Kaution for en Fjerdedel af det Beløb, der kan laanes til Gennemførelse af en fornuftig Akkord. Jeg maa sige, det forbavser mig. Jeg tror, det er rigtigt, at man bibeholder denne Kaution, som er meget minimal, for det giver en moralsk Garanti for, at de, der faar disse Laan, er kvalificerede til at kunne blive ved deres Brug, og derfor mener jeg, at det alene af den Grund er af stor Betydning, at man bibeholder den nævnte Kaution.

Jeg ved ikke, om det kunde være muligt at finde et andet Grundlag for Vurderingen end Ejendomsskylden. Der blev sagt af det ærede 7de tingvalgte Medlem (Rytter), at man hellere vilde have lagt Handelsprisen til Grund, men jeg vil dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at